

Πορεία ανοδική

ια να ακολουθήσεις ελεύθερα το Χριστό, πρέπει να Τον αγαπάς. Η αγάπη αυτή οδηγεί στην απάρνηση του εγωισμού. Στο Σταυρό. Στην αληθινή ελευθερία, επομένως. Ελευθερία δεν είναι μια επιλογή ανάμεσα σε πολλές δυνατότητες που σου προσφέρονται. Ή να επιδιώκεις με κάθε τρόπο την ικανοποίηση των εγωϊστικών σου επιθυμιών. Ή ακόμα ν' αδιαφορείς για τους άλλους. Και να τους περιφρονείς. Γι' αυτό, ελευθερία αληθινή είναι να σηκώνεις καθημερινά το δύσκολο αγώνα της υπέρβασης του εγωισμού σου.

Ο εγωϊσμός είναι ο βαρύτερος σταυρός της αμαρτίας.

Η ύπαρξή μας συνιστάται από τα θεϊκά δώρα της αγάπης και της ελευθερίας του Θεού.

Μέσα από την προσφορά και τη διακονία αφήνουμε την αγάπη του Θεού να κυκλοφορεί στην ύπαρξή μας και τους ανθρώπους.

Αυτή η αδιάκοπη κίνηση είναι ο αληθινός σταυρός της αγάπης.

Ζωοποιεί.

Διασώζει την ύπαρξή μας.

Αυτόν το σταυρό της αγάπης με την αμαρτία του ο άνθρωπος τον παραμέρισε. Τον αρνήθηκε.

Σε κάθε προσωπική μας αμαρτία δείχνουμε περιφρόνηση και αναποδογύρισμα στην αγάπη του Θεού. Αλλά και παραμερισμό του Θεού από την ύπαρξή και τη ζωή μας.

Οργανώνουμε τη ζωή μας, χωρίς να στηριζόμαστε στο θέλημα του Θεού, δηλ. στην αγάπη Του.

Πολύ συχνά παρατηρούμε, ότι ο Θεός, στη ζωή μας, δεν έχει όποια ανάμειξη.

Τον αφήνουμε μακρινό παρατηρητή και μόνο.

Δεν του δίνουμε λόγο για τίποτε. Ούτε τον λόγο, για να μας καθοδηγήσει.

Πώς θα προχωρήσουμε λοιπόν;

Η απάντησης; Πόλεμοι. Έχθρες. Μίσση. Πολλοί οι σκοτωμένοι. Καθημερινά μάλιστα.

Αυτή η παραφθορά της αγάπης σημαίνει απάρνηση του σταυρού της αγάπης.

Αν τον φιλοξενούσαμε στη ζωή μας τι θα γινόταν;

Μα τι άλλο; Θα ήταν οδηγός μας. Προς τον ουρανό. Και τη σωτηρία.

Άγνοια των εννοιών: Διακονία, προσφορά, θυσία. Η σημερινή πραγματικότητα. Απαράδεκτη όμως, μια τέτοια συμπεριφορά.

Φόρτωμα του σταυρού μου στους ώμους των άλλων.

Συχνό και τούτο το φαινόμενο.

Η λύση;

Πού να την αναζητήσουμε λοιπόν; Βοηθά όμως κανένα; Αφού κι αυτό είναι μια επιπρόσθετη έκρηξη του εγωϊσμού.

Μόνο μία. Και καμιά άλλη.

Η προσφορά.

Ξεχνούμε τον εαυτό μας έτσι. Πορευόμαστε σύμφωνα με του Χριστού το θέλημα.

Ή, ακόμη, ακολουθούμε τα δικά Του βήματα. Σ' αυτά (θέλουμε) να βαδίζουμε.

Για να ζήσουμε...

+ ο π. Γ.

Η ύψωσή Του

“**Ο** Κωνσταντίνος ο Μέγας, ο πρώτος χριστιανός αυτοκράτορας (συναυτοκράτορας 306-323 και μονοκράτορας 324-337 μ.Χ), κατά το έτος 312 μ.Χ είχε πόλεμο εναντίον του Μαξεντίου στη Ρώμη, καθώς λένε οι ιστορικοί. Βλέποντας δε ότι ο αντίπαλός του είχε πολύ περισσότερο στρατό από το δικό του, βρισκόταν σ' αυτή την κατάσταση, φάνηκε στον ουρανό, μέρα μεσημέρι, ο τύπος του Σταυρού σχηματιζόμενος με αστέρια. Γύρω δε από εκείνον το Σταυρό ήταν σχηματισμένη πάλι με αστέρια και με ρωμαϊκά (λατινικά) γράμματα η φράση «Εν τούτω νίκα».

Αμέσως τότε ο Κωνσταντίνος κατασκεύασε από χρυσάφι ένα Σταυρό, όμοιο με εκείνον που φάνηκε στον ουρανό, και πρόσταξε αυτός να προπορεύεται του στρατεύματος. Έτσι λοιπόν επιτέθηκε εναντίον των αντιπάλων και τους νίκησε κατά κράτος, ώστε οι περισσότεροι θανατώθηκαν, ενώ οι υπόλοιποι από το φόβο τους τράπηκαν σε άτακτη φυγή από το πεδίο της μάχης.

Από το γεγονός αυτό ο Μέγας Κωνσταντίνος κατάλαβε πολύ καλά τη δύναμη του Χριστού, τον οποίο οι Ιουδαίοι κρέμασαν στο Σταυρό, και πίστευσε ότι Αυτός είναι ο μόνος αληθινός Θεός. Έτσι λοιπόν ο Κωνσταντίνος ασπάστηκε το Χριστιανισμό, καθώς επίσης και η μητέρα του Ελένη, δεχθείς αργότερα και το άγιο Βάπτισμα.

Μόλις ο Κωνσταντίνος ασπάστηκε τη χριστιανική θρησκεία, έστειλε τη μητέρα του, την αγία Ελένη, στα Ιεροσόλυμα να βρει το Σταυρό του Κυρίου. Και πράγματι η αγία Ελένη πήγε στα Ιεροσόλυμα και, μετά από έρευνες που έκαμε, βρήκε το Σταυρό του Ιησού κάτω από παχύ στρώμα χωμάτων. Μαζί βρήκε και τους άλλους σταυρούς, στους οποίους

σταυρώθηκαν οι δύο ληστές. Επίσης βρήκε και τους ήλους (καρφιά) που χρησιμοποιήθηκαν. Επειδή όμως η βασίλισσα βρισκόταν σε απορία για το ποιος από τους τρεις σταυρούς που βρήκε ήταν ο Σταυρός του Κυρίου, τον αναγνώρισε από το γεγονός της αναστάσεως μιας νεκρής γυναίκας, την οποία ακούμπησαν πάνω σ' αυτόν οι οικείοι της. Τη γυναίκα δε αυτή την είχαν τοποθετήσει οι οικείοι της διαδοχικά στους άλλους δύο σταυρούς, αλλά μ' αυτούς δεν έγινε καμμία θαυματουργία.

Αφού λοιπόν η αγία Ελένη αναγνώρισε ποιος από τους τρεις σταυρούς ήταν ο τίμιος Σταυρός του Κυρίου, τον προσκύνησε και τον ασπάστηκε μαζί με όλους τους συγκλητικούς και λοιπούς άρχοντες που την είχαν συνοδεύσει στα Ιεροσόλυμα. Τον τίμιο όμως Σταυρό ζητούσαν να τον προσκυνήσουν και τα πλήθη του λαού, αλλά δεν μπορούσαν εξαιτίας του μεγάλου αριθμού τους. Για το λόγο αυτό ζήτησαν τουλάχιστο να τον ιδούν. Τότε ο μακαριστός πατριάρχης Ιεροσολύμων Μακάριος Α' (314-333 μ.Χ) ύψωσε στον άμβωνα τον τίμιο Σταυρό και, έτσι, τα πλήθη του λαού άρχισαν να κραυγάζουν από τα βάθη της καρδιάς τους το «Κύριε ελέησον».

Από τότε καθιερώθηκε από τους θεόπνευστους Πατέρες της Εκκλησίας να εορτάζει η Εκκλησία του Χριστού την εορτή της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. (Γεώργιος Δ. Παπαδημητρόπουλος)

Είπε κάποιος:

- Εμείς οι σημερινοί Χριστιανοί, θέλουμε, στη βάση του Σταυρού, στο Γολγοθά, να τοποθετήσουμε την πολυθρόνα μας(!)

Διαφωνία;

Μήπως έχει δίκιο(;)

Ούτις

“Οι Βυθομετρήσεις” είναι παράρτημα του περιοδικού “Πυρσός” της Χριστιανικής Κίνησης της Παλονριώτισσας (“Η ομάδα των Δώδεκα”). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας Παλονριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760